

Ünnepek az ezeréves birodalomban

Zak. 14,16-19-ben egy meglepő jóslatot találunk arról, hogy Izraelnek utolsó szabadulása és egybegyűjtése után azok a nemzetekhez tartozó emberek, akik megmaradnak a nagy nyomorúság idején. Esztendőről esztendőre mind felmennek, hogy hódoljanak a Királynak, a seregek Urának és megünnepeljék a sátorok ünnepét: *„S majd léssen, hogy aki a föld nemzetei közül nem megy föl Jeruzsálembe, hogy hódoljon a Királynak, a seregek Urának, nem léssen azokra esőm”*. A zsidóknak három nagy ünnepük volt, melyeket nyolc napig ültek: a húsvét, vagy pászka, a pünkösd vagy aratás ünnepe, s a sátorok ünnepe ősszel, mint harmadik és bezáró aratási ünnep. Húsvétkor az árpaaratás kezdetét ünnepelték, pünkösdkor vitték be az első kenyeret és a sátorok ünnepe a szüret ünnepe volt. De a húsvét az Egyiptomból való szabadulásnak és az öldöklő angyal kezéből való megszabadulásnak, a Bárány vére engesztelő hatalmának is ünnepe volt. A Messiás életének két nagy eseménye fűződik az első két ünnephez: húsvétkor szabadult meg a halál hatalmából, miután magát, mint ártatlan bárányt a nép vétkeiért áldozatul odaadta; pünkösdkor küldötte el földi helytartóul a Szent Szellemet, miután Maga előbb a mennyekbe fölment és a tanítványokat magukra hagyta.

A keresztyéneknek az apostolok idejében semmiféle külön ünnepük nem volt, legföljebb a zsidó eredetű keresztyének a zsidókkal együtt ünnepelték a régi zsidó ünnepeket. Később azonban a húsvétot és pünkösdöt a Megváltó feltámadásának és a Szent Szellem kitöltetésének emlékére ünnepelték. A harmadik nagy ünnep, melyet a zsidók megültek, a sátorok ünnepe sohasem ment át keresztyén használatba; ehelyett maguk csináltak egy harmadik nagy ünnepet: a karácsonyt, a Szabadító születésének megünneplésére.

Vajon miért nem talált bemenetelre a keresztyén egyházi ünnepkörbe éppen a sátorok ünnepe? Erre a válsz egyszerűnek látszik: azért, mert ehhez az ünnephez Jézusnak semmiféle cselekménye vagy életének semmiféle nagyobb eseménye nem fűződik. Hozzá tehetjük azonban, hogy sem a húsvétot, sem a pünkösdöt nem ünnepük a keresztyének régi zsidó értelemben, azaz nem ünnepük az Egyiptomból való kiszabadulást és nem ünnepük az aratás ünnepét, vagy ami később a pünkösdhöz fűződött: a Sinai hegyi törvényadás ünnepét.

A keresztyének tehát nem a zsidó ünnepeket ünnepük, hanem a zsidó ünnepek idején a keresztyénség nagy eseményeit. Vajon fogják-e ezeket az eseményeket az ezeréves birodalomban ünnepelni s vajon a zsidó vagy a keresztyén ünnepeket veszik által? Zakariás fent idézett ígét arra enged következtetni, hogy a zsidó ünnepek közül a sátorok ünnepét fogják ünnepelni. Jer. 16,14-15-ben a húsvétra vonatkozólag ezt olvassuk: *„Eljönnek napok, ezt mondja Jahve, amikor nem mondják többé: él Jahve, aki felhozta Izraelt Egyiptom földéről! - hanem ezt: él Jahve, aki felhozna Izraelt északnak földéről és mindama földekről, amelyekbe szétszórta őket!”* Azt jelenti-e, hogy a húsvét helyébe egy másik ünnep lép más tartalommal és talán időpontban? Az a mondat: „Ezt fogják mondani” nem jelenti, hogy külön ünnepet teremtenek, hanem úgy is értelmezhető, hogy az emberek nyelvén ez az új szólam lesz és a régi szabadításra már nem

nagyon emlékeznek vissza az újnak mindent eltörő benyomása miatt. Hogy a keresztyénektől divatba hozott ünnepek az ezeréves uralkodás alatt szóba sem kerülnek, ennek oka nemcsak az lesz, hogy az ünnepek nem bibliai eredetűek, hanem a zsidó ünnepek példájára az egyház hozta őket divatba s a zsidó népnek visszafogadása és vezető szerepe a létalapot veszi el a csinált ünnepek alól? hanem az is hogy az ünnep mindig jelképes jellegű s ezért az ezeréves birodalom idején az Úr földön lakásának valósága az árnyék ünnepek megtartását értelmetlenné teszi. Semmi valószínűsége nincs annak, hogy az Úr földön időzésének idejében a mennybemeneti, a feltámadás, a húsba születés emlékét felidézgessék s hogy akkor, amikor Isten Szent Szelleme addig nem ismert mértékben és hatalommal működik a földön, az első pünkösdre visszaemlékezzenek. De vajon a régi zsidó ünnepek lépnek-e a keresztyén ünnepek helyére?

A húsvétról az ellenkezőjét mondja az írás, a pünkösdről nem emlékeznek; de beszél a sátoros ünnepek rendszeres megtartásáról. Ám ha Zakariás idevonatkozó helyét megvizsgáljuk s kivihetőségét meggondoljuk, rá kell jönnünk, hogy annak szóról szóra való megtartása a nemzetek óriási száma és a Jeruzsálemi térség kicsinysége miatt lehetetlen, sőt az is elképzelhetetlen, hogy egész föld lakosságát bármikor is egy helyre lehetne gyűjteni egy közös ünnep megünneplésére. Nem is valószínű, hogy az ezeréves uralkodás idején ezt az egyetlen ünnepet ülnék meg. Mivel az utolsó időkre adott jövendölések nagyobb része képes, jelképekben „*sémeion*” adott, valószínű, hogy ez az ünnep is csak jelkép gyanánt került Zakariás jövendölésébe, annak a prófétának az Írásába, aki a legtöbb jelképet használja jövendölésében. Hiszen az ünnepek általában jelképesek s elmúlt nagy események emlékét őrzik. A keresztyének ünnepe, nem Isten adta, hanem az egyház találta ki és rendelte el; az egyháznak szabadsága volt arra, hogy imádatát jelképes nyelven fejezze ki s azért az egyházi ünnepek ellen küzdeni éppen olyan balgatagság, mint őket örök érvényűnek gondolni el.

Az évenként visszatérő ünnepekben sok kedvesség van, amiben ha Őszintén és szívből ülik őket, Isten is gyönyörködik, mert visszaidézik nagy és következményeiben ma is élő események emlékét; de nagy veszedelem is van ezekben az ünnepekben, mert a valóság helyére léphetnek és a szertartás válik céllá és élménnyé. Az esetben olyanok, mint a hamisított élelmiszer, amely nem tápláló. Akkor tehát, amikor visszavisznek bennünket a múlt tényeihez s azokat tanítva élénk tárják, áldásul lehetnek; de akkor, amikor a valóságot a látszattal eltakarják, veszedelmesek és mérgezők. Egy bizonyos, hogy amikor a valóság jelenben átélt élmény, az ünnep nemcsak felesleges, hanem értelmetlen és a valóság kárára van. Jézus nem sok jelképes ünnepet rendelt: a keresztséget, vagy bemerítést annak kifejezéséül, hogy a réginek halált szánunk életünkben, hogy újat várjunk, és az úrvacsorát annak kifejezésére, hogy tápláléknak a megölt Bárány szeretete, melyet a megtört kenyér és kiotott vér tanúsítanak és hirdetnek. Utóbbira nézve világosan megmondta, hogy addig rendeli, amíg a szőlőtöke gyümölcséből újra nem fog inni velünk együtt, mikor a földön lesz az Atyjának királysága, (Mt. 26,29; Mk. 14,15). A valóság Jézus szava szerint is ki fogja szorítani a jelképet, mert akkor a Krisztusnak való közösség látható lesz és nem kell rá visszaemlékezni. Ennek a Krisztussal való közösségnek,

volt egy ótestamentumi árnyképe s ez volt a sátorok ünnepe, amikor a megszokott életből kimozdult az izraeli család, sátrakban lakott és örült. (5Móz. 16,17). Csak ennek a zsidó ünnepnek nem akadt párja a keresztyén kalendáriumban, mert az Istennel való közösséget, mint örömnépet, az úrvacsorával ünnepelték. Bár a zsidók még most is megtartják ezt az ünnepet, nem valószínű, hogy a jelenlegi módon tovább tartanák akkor, amikor az Istennek a néppel együtt járása többé nem emlék lesz a sivatagi vándorlás idejéből, hanem újra valóság, mert Krisztus jelen lesz a földön, együtt övével. Ha tehát a húsvétot nem fogják ünnepelni, mert egy nagyobb szabadítás kiszorította a tudatból, akkor az Istennek a pusztai vándorlás alatt népével együtt járását sem ünnepelheti az ezeréves birodalom népe, mert ennek emlékét is kiszorítja az a tény, hogy Krisztus együtt lesz a földön népével. A leveles sátrak ünnepe tehát nem lesz ugyanaz, mint amit a zsidók eddig ünnepeltek, hanem új ünnep lesz, mely nem lesz kalendáriumhoz kötve, mert ahogy a hetenként egyszer megjelenő szombatból meg nem szűnő, örök szombat lesz, úgy e leveles sátrak évenként visszatérő ünnepéből meg nem szakított, örök ünnep lesz majd: Krisztus Jelenlétének állandó élvezése. A zsidók állandóan vele, a nemzetek tagjai feljárnak hozzá, hogy rendes életmódjukból kimozdulva, rendkívüli viszonyok közt, mintegy sátrakban Vele legyenek. A megdicsőülés hegyén rögtönzött jelenet kis kóstoló volt ebből az örök sátorok ünnepéből, s íme Péter azonnal erre gondolt, mert sátrakat akart építeni. (Zakariás 14,16-19)-et tehát úgy kell érteni, hogy amely nemzet elmulasztja, hogy évről-évre feljárjon a Király jelenlétébe, a Vele való találkozásra, annak a népnek földéről hiányozni fog az isteni áldás, mert nem folyamodott a Királyhoz ezért az áldásért.

Az ezeréves uralkodás alatt tehát nem lesznek jelképes ünnepek, hanem olyan ünnepek, amelyekben a nép a valósággal találkozik, s az Úrral való közösséget látható módon üli meg. Ezeket az ünnepeket nem lehet dátumhoz kötni majd, hanem önként fognak abból a vágyból megszületni, hogy a nemzetek az Úrral való találkozást keresik. Alkalmak fognak nyílni az ily találkozásra s ezek az alkalmak lesznek az ünnepek. Krisztussal találkozni: ez lesz az ezeréves birodalom sátoros ünnepe.

Szabadság az ezeréves birodalomban

Mai világunk az egyik legnagyobb emberi jónak a szabadságot tartja s ebben a Bibliával egyezni látszik, mert a Biblia is sokat beszél a szabadságról, mint nagy emberi kincsről. A baj csak ott van, hogy a Biblia mást ért szabadság alatt, mint a világ. A világ szabadság alatt olyan állapotot ért, amelyben azt tehetem, amit akarok; Biblia szabadság alatt ezt a helyzetet érti, amelyben az ember megteheti, ami neki jó, s mivel az ember sokszor azt akarja, ami méreg és ártalom neki, azért a Biblia szabadságának az a feltétele, hogy Isten rabszolgái legyünk. Azért Pál nem bízta a rabszolgákat, hogy felszabadulást keressenek, hanem azt tanította, hogy ki-ki abban szolgálja Istent, amiben elhivatott. Pálnak igaza volt. Krisztus a legnemesebb szabadságot abban látta, hogy mások szolgájává teheti magát. Az apostolok Jézus rabszolgáinak mondták magukat. Az ember az önkéntes szolgálattal szerezheti meg magának a legnagyobb

boldogságot. De vajon lesz szabadság az ezeréves birodalomban, hol vasvesszővel fogják az embereket kényszeríteni, amit szívükből nem kívánnak?

Éppen itt kell egy nagy tévedést eloszlatnunk! A Biblia sehol sem mondja, hogy az embereket bármire is kényszeríteni fogják, amit ők helyesnek nem látnak: csak azokkal szemben fog a vasvessző működni, akik a többieket akarják olyasmire kényszeríteni, amit azok nem kívánnak. A kárt okozók, a más munkájából élők, az erőszakosak, a rablók meg fogják ismerni a vasvesszőt; azokat fogják kényszeríteni arra, hogy saját kezük munkájából éljenek. A világosság ellenségei, az igazság ellen küzdők fogják megtudni, hogy nem üldözhetik azokat, akiket gyűlölnék, hanem szabadságot kell engedniük arra, hogy mindenki meggyőzéséhez ragaszkodják. Ha azonban ezek az istentelenek másokat nem háborítanak, akkor maguknak megtarthatják majd nézeteiket. Hogy Góg és Magóg népe félrevonulhat a föld, azaz a lakott területek széleire és ott bizonyos ellenálló életet élhet anélkül, hogy a szentek táborát zavarná, mutatja, hogy szabadság lesz, mert ilyen külön fejlődést az antikrisztusi birodalom nem tűrt meg. De - azt mondják némelyek, - az mégis csak kényszer erejével hat, hogyha azok, akik a sátrak ünnepén részt nem vesznek, esőt nem kapnak az égből. Ez igaz! De erre két feleletet adhatunk: ha az antikrisztusi idő alatt Isten hívei életükkel fizettek hitükért és mégis ragaszkodtak ahhoz, akkor Krisztus uralma alatt az istentelenek is hozhatnak annyi áldozatot hitükért, hogy kénytelenek legyenek beismerni, hogy áldás mégis csak az eget lakó Istentől száll alá. Másodszor pedig Istennek is kell valamennyi szabadságot adni abban, hogy áldását kinek osztja, kinek nem. Mikor követelték valaha is lázadó alattvalók, hogy őket a király úgy tartsa el, mint ahogy saját híveiről gondoskodik?

De - mondják erre - meg van írva, hogy egyformán ad esőt igazságosak és igazságtalanok vetésére, (Mt. 5,45); s ezt a törvényt Isten ezeréves uralom alatt megszegi. Erre az észrevételre a válasz ez, hogy Istennek az az intézkedése, hogy az eső egyformán hulljon igazságosak és igazságtalanok vetésére, nem törvény, hanem kegyelem, melyet Isten akkor von meg, amikor akarja, ha ezt jónak látja. Ma Isten azt próbálja ki, hogy kinek drágább az Istenhez való hűsége, mint az üldözéstől való mentesség. Az ezeréves uralkodás alatt Isten azt fogja kipróbálni, hogy kiben erősebb az igazság gyűlölete, mint az anyagi haszon szeretete. Ma vértanúkat gyűjt az Isten, akkor a gyengéket gyűjti össze. Ma csak kiválasztottak állnak helyt, akkor csak a szándékosan gonoszok maradnak el. Van a léleknek külső és belső szabadsága. Külső szabadsága van annak, akit senki és semmi nem akadályoz abban, hogy akaratát kövesse. Belső szabadsága van annak, aki minden akadályon megáll eltökélt szándéka mellett.

Ma győzedelmesek készülnek Isten helyében, az ezeréves uralkodás alatt kiválnak azok, akik szabad akarattal elvetik maguktól Isten szeretetét és az igazságot. Csak szabad akarattal lehet Jézusnak kiválasztott harcosai közé beállni: csak szabad akarattal lehet a szabadítást örökre elvetve a tüzes kénköves mocsárba jutni. Akiben a legkisebb hajlandóság van, hogy Istené legyen, nem veszhet el az ezeréves országlás idején.

Mi történik a holtakkal az ezeréves uralkodás idején?

A fenti kérdésre a felelet rövid: akik az első feltámadásban részt vesznek, azok élnek és Krisztussal együtt uralkodnak; akik az első feltámadásból kimaradnak, azok különböző állapotokban a halottak birodalmának lakói. Mivel azonban Sátán erre az ezer esztendőre megkötöztetik, ez a tény bizonyára igen nagy befolyással van a halottak sorsára is, noha erről a Szentírás egyetlen szót sem szól. A héber *seol* és a görög *hádes* magyarul nem poklot jelent, amely szóval fordítani szokás, - bár a *seolt* olykor sírral is fordítják, amit szintén nem jelent. Fordíthatjuk e neveket alvilággal, de talán legjobb halottak országával fordítani. Mint a gazdag és Lázár példázatából látjuk: boldog és boldogtalan halottak látják ott egymást; de áthatolhatatlan örvény választja őket el. A halálról az írás több helyen úgy beszél, mint személyről s a *Hádesz*ről, mint személyekről, kik fejedelmüket, a halált követik. Ez azt jelenti, hogy a halál birodalmában a halottak felügyelet alatt vannak s mivel a halál és a *Hádesz* egykor a kénköves tüzes mocsárba fognak vettetni, (Jel. 20,14); a felügyelők tisztátalan szellemek, kik maguk is ítélet alá mennek. A Jelenések (6,8) v. szerint a halál és *Hádesz* a fakó lóval együtt indulnak el, hogy a negyedik kürt csapását hozzák az emberiségre: működésük tere tehát nemcsak az alvilág, hanem az élők világa, a föld is, melyre büntetésképpen szabadulnak rá. Hogy a halottak birodalmának lakói a földön szerepelnek, az a Gerazénusok példázatából világosan látszik, mert a két ördögösből kiűzött szellemek vonakodtak lemenni a mélységbe s inkább disznókba mentek be; a disznók azonban megvesztek /megőrültek/ s az őket megszálló szellemek kénytelenek voltak mégis a mélybégbe szállni alá. A Jelenések könyve 9. fejezetében a mélység kútjának megnyitása után sáska alakú szellemek füst oszlopként törnek föl a földre és itt kínozzák azokat, akikhez hozzá férhetnek. Mindkét hely meggyőzően mutatja, hogy a halál és alattvalói sokat tartózkodnak és tevékenykednek a földön s közvetítői annak az uralomnak, melyet most a tisztátalan szellemvilág a levegőből az emberekre gyakorol. Magától értetődik, hogy amikor Krisztus a tisztátalan szellemvilágot a levegőből kiveti, hogy azok helyét a kíséretében lévő győzedelmesekkel elfoglalja, a földre száműzött Sátánnal együtt, annak egész tisztátalan szellemserege elvonul, s többé a halottak birodalmának tagjai sem disznókba, sem emberekbe nem szállhatnak be mindaddig, amíg Sátán föl nem oldoztatik. Akkor ezek a megszálló szellemek is visszatérhetnek és újra lesznek megszállottak a földön, még pedig Góg és Magóg népe között s azok, akik a szentek táborát az ezeréves uralkodás végén meg fogják támadni, megszállottak lesznek. Addig a szellemek tisztátalan hazájából senki föl nem jöhet a földre kísérteni.

Lesz azonban más következménye is Sátán megkötözésének a halottak között. Amíg a tisztátalan szellemvilág feje a homály bilincsein tehetetlenül várakozik, nemcsak a föld könnyebbül meg, hanem a halottak sötét homályba burkolt világa is. Közeledik az utolsó ítélet s az előre veti fényét a megítélendő halottakra. Ahogy a Sátán hatalma gyöngül, úgy növekedik a világosság ebben e sötét országban. A fény pedig elválaszt. Egyik halott menekül a fény elől és nagyobb sötétségbe igyekszik burkolózni, mert életével és emlékeivel nem akar világosságra

lépni: a másik halott epedve keresi a fényt, melyben, mint gyógyító életközegbe lép bele. Valamit a halottak is tudni fognak a földön beálló változásokról, ha mást nem, a földről/alászálló kevés halottól. Krisztus fénye gyógyító hatalomként fog a halottak között is megjelenni.

Mi célja van Istennek az ezeréves uralkodással?

Isten a világot szeretetéből teremtette, azért, hogy szerethessen. Ha szabad ilyen emberi módon beszélünk. Istenben kiapadhatatlan ösztön van arra, hogy szeressen és ennek az ösztönnek kielégítésére szolgált a teremtés. Ezt a Biblia úgy fejezi ki, hogy mindent Jézus - a Fiú - által teremtett, mindent Benne teremtett és mindent Őréa nézve, azaz Ővégette teremtett. Isten mindent avégett teremtett, hogy Benne a Golgotán szenvedő Jézus képe tükröződjék. Míg az új ég alatt, az új földön is Isten a Báránnyal együtt jelenik meg. Tehát a golgotai áldozat fényében: a szeretetben. A golgotai áldozatban pedig a szeretet lágysága mellett az igazságos ítéletnek egy rettentő éles, kemény vonása tűnik fel: Isten végrehajtja a büntetést és igazságosságából egy jottányit sem enged; de a bűnös helyett odaállítja az Egyszülött Fiút, hogy az szenvedje el, amit az ember megérdemelt. Isten a régi bűnös világ helyébe egy új világot teremt, melyben igazságosság lakozik, (2Pét. 3,12-15), s ebbe az új világba senkit sem enged be, aki a golgotai áldozatban megnyilvánuló Isteni szeretet megveti, (Héb. 6,6-8); vagyis aki a szeretet áramlásának ott útjában lehetne. Ebben a kizárásban is megnyilatkozik a fenti éles, kemény vonás. Az utolsó alkalom, amikor az élet könyvébe írottak és az onnan kitörültek elválnak egymástól: az utolsó ítélet. Ezt előzi meg az ezeréves uralkodás. Már a megelőző korszakokban ez a két isteni vonás: a lágyság és keménység harcoltak egymással. A Paradicsomban a lágyságot mutatta a gyönyörű kert, a keménységet a tilalomfa és az ahhoz fűzött fenyegetés: a halál. Az ember boldogan járt egy örvény szélén. A bűneset után még Káinnak is védelmet ígér, de Noéval ítéletet hirdettet, mely az egész emberi nemnek pusztulását jelenti be, nyolc lélek kivételével.

Az özönvíz vonalán Isten a kiválasztottak vonalán halad s e vonalnak egy későbbi pontján hosszas előkészítés után Ábrámot kivágja saját törzsökéből és idegen országban ülteti el újra, ígérekkel halmozva el őt. A hazájából való kiszakításban nyilatkozik Isten keménysége és az ígérek halmazában lágyság szeretete. Ábrahám testi leszármazottait Isten borzalmas ítéletek közt hozza ki az idegen földről, félelmetes tűzből szól a kihívott néphez, keményen bünteti hitetlenségüket; de lágyság és hű karon hordozza őket negyven éven át, azután letelepíti őket egy földön, melyről erkölcsstelen elődeiket kiirtotta. A bírák és királyok korában Isten hol keményen veri, hol lágysággal megszabadítja a megbízhatatlan népet. Az egyházat Ábrahám útján vezeti Isten: kitepi őket vadolajfa összeköttetésükből és beoltja a szelíd olajfába. Éles kést és lágyság, éltető nedűt alkalmaz egymás után. Jézus véres nyomdokain viszi őket és égi olajjal, Szent Szellemmel gyógyítgatja őket. Az ezeréves uralkodás alatt az egész emberiségre átviszi azt, amit kiválasztottain kipróbált: vasvesszővel szakítja el a nemzeteket múltjuktól, de a legnagyobb égi

dicsőség fényével boldogítja őket, mely valaha a földön megjelent. A keménység és lágyság kettősségével az egész emberiségen keresztül megy és amit éles késsel levág, azt égi dicsőséggel bearanyozza. Az ezeréves uralkodással tehát Isten végig viszi azt a kettős kertész-munkát, amelyet a Paradicsomban elkezdett, Ábrahámiban egy emberrel megmutatott, a kiválasztottakon át tökéletességre emelt, végül az ezeréves uralkodás alatt az egész földön elterjeszt majd. Amaz ezeréves uralom munkája nem fog minőségben, csak mennyiségben a korábbi isteni munka fölött állani, mert csak az fog általánossá válni, amit korábban a vértanúk és hitvallók hosszú sora véres, könnyes, gyötrelmes zarándok úton magáévá tett: a Golgota véres áldozatából kiáradó szeretetet, mely vasvesszővel választja el a bűnösöket a kísértéstől. Mint már hallottuk, ez a szeretet, vagyis a Barány arca naponként fog ragyogni az új föld felett, (Jel. 21,23); az ezeréves uralkodás a Hajnalcsillag fénye lesz, mielőtt a nap fölkel. Ezerév hosszú ideje alatt egy új civilizáció és egy új kultúra fogja áthatni az emberi társadalmat és ez a behatolás nem pillanat, hanem ezerév műve lesz. Az új föld dicsősége nem előkészítés nélkül fog megszületni, előbb az egész föld el fogja fogadni Királyának Azt, akiről ez a dicsőség korszakról korszakra fog az emberiségre áradni s ezzel a Királlyal nem az új földön kell először megismerkednie az emberi magnak. Abban a nagy isteni munkában, melynek célja vagy a halálon innen, vagy a testi halálon túl mindenkit általszűrni s a hazugságot és igazságot mindenkiben széjjel választani, a befejező földi munka lesz az ezeréves uralkodás. De nemcsak egyenként fog ez a szétválasztás megtörténni, hanem a nagy, világmegmozgató események világossá fogják tenni, hogy Sátán a világ boldogítására semmit, a szerető Isten mindent képes megtenni. Krisztus királysága be fogja tölteni a földet, az égből leszakadó kicsiny kő az ezerév alatt nagy hegygé emelkedik s az emberek boldogsága, a világ békessége teljes lesz.

Mi tanulságot meríthetünk mindebből mai korunknak?

Mindenekelőtt annak a hamis várakozásnak cáfolatát, hogy korszakunk egy világraszóló nagy ébredéssel fog végződni. Az a világraszóló nagy ébredés nem a mostani korszakban, hanem az ezeréves uralkodás idején fog bekövetkezni. A mai korszak feladata egészen más: összegyűjteni a királyi papságot, amely az Úr visszatérésekor a világra szóló nagy misszió vezetését átveszi s mely a nemzeteknek a nagy Király elé gyűjtésében és az utolsó nagy bizonyágtételben a sugalmazó szerepet fogja végezni, majd részt vesz abban a világkormányzásban, melynek célja a nemzeteket a szeretet mértékveszejével megmérni és megítélni. Mivel a Máté 25. utolsó példázata olyan időre utal, mely azzal kezdődik, hogy a „Király el jő dicsőségében és Vele mind a szent angyalok”, mivel az Eléje gyűjtött nemzeteket juhokra és kecskékre választja széjjel, (Mt. 25,31-32); s mivel ez tökéletesen megegyezik azzal, amit a (Jel. 19,11-20) mond az ezeréves uralkodás megindulásáról, nem lehet az elől elzárkóznunk, hogy Mt. 25 példázatában is ennek a korszaknak megindítását lássuk. A tíz szűz példázata a győzedelmesek és lemaradók különválasztásáról szól, a talantomok példázata az ezeréves uralkodás posztjainak kiosztásáról

és a juhok-kecskék példázata magáról az uralkodásról, mely eszerint szétválasztó munka lesz. Ha ebben a szétválasztó munkában, amelynek befejezése az ezeréves uralkodás lesz, az egyháznak az első feltámadásban részvevő tagjai lesznek a bírák, nyilván erre a feladatra másként nem készülhetnek elő, mint amit Pál ajánl: „*Álljon el a hamisságtól mindenki, aki a Krisztus nevét vallja!*” (2Tim. 2,19).

Aki akár nyílt megalkuvásból, akár a szeretet hamis köntös alatt megalkuszik a hamissággal, az az ezeréves uralkodásban részt nem vehet, ennél fogva az első feltámadásra el nem jut!

Az ezeréves uralkodásra az előkészület tehát most folyik! Minden korszak előkészíti a következőt. Így a mostani korszak az ezeréves uralkodás korát. A mai korszak feladata tehát nem az, hogy az egész világot Krisztus lábához vezessük és megtérítsük; hanem csak annyi, hogy minden nemzetet tanítvánnyá tegyünk s így módot nyújtsunk arra, hogy az Úr minden nemzetből kihívassa választottait. Ismétlem: nem mindenkit kell tanítvánnyá tennünk, hanem minden nemzetet, (Mt. 28,19) ami azt jelenti, hogy minden nemzetben egy bizony ágtevő gárdát kell kihívni s lehetővé tenni, hogy ezek bizonyágtételére a választottak a többiek közül előjöjjenek. Istennek ma csak annyi célja van az evangélium hirdetésével. Minden ember megtérítése az ezeréves uralkodás célja. A mai korszak célja a győzedelmesek nevelése s ennek útja a megszentelődés. A megszentelésen nagyobb súly van, mint a térítésen. Aki tehát a megszentelődéssel kevésbé vagy egyáltalában nem törődik, mint ezt sok úgynevezett „közösségben” csinálják, hol mindig csak térítő beszédek tartanak, az nemcsak nem értette meg Isten tervét a mai korszakkal, hanem súlyos engedetlenségbe is esik és Isten előtt tévtanítónak számít, mert Isten ígéje, különösen az apostoli levelek világosan tanítják a megszentelődés útját.

Az elmondottakból még egy fontos következmény folyik: Isten csodálatos kegyelem-ajándékainak /*charisma*/ célja nem az, hogy az egyház a világ szemében megdicsőüljön, - ami főleg az Pünkösdi mozgalom tévedése, - hanem az, hogy az egyház tagjai a kegyelem-ajándékok által a jövő korszak szent templomává épüljenek s evégett már ma a kölcsönös segítség mindenféle kapcsával egybenőjenek, (Ef. 4, 16); egymásba szerkesztessenek. Az egyház egysége, a tagoknak összekapcsolódása, a különböző csoportoknak egymás iránt való szeretetteljes segítség nyújtása, az egy hitre és egy ismeretre jutás a ma igazi feladata!

Aki tehát ebben a világban akar megdicsőülni, evilágban tekintélyre jutni, az letért a Bárány Jézus nyomdokainak követéséről s megtagadta Mesterét. Jézus először azért tett csodákat, hogy Messiási hivatását igazolja. Mikor azonban a tömegek csak földi hasznukat keresve, őt a földi életben használható csodák teljesítésére akarták kényszeríteni, megtiltotta azoknak, akiket meggyógyított, hogy az átélt csodát másoknak elbeszéljék. Evilági feltűnést nem keresett az Úr. Pál azt mondta, hogy az erőtlenségekben gyönyörködik, mert mikor erőtlén, akkor lesz Isten által erős, (2Kor. 12,10). A feltűnő csodákat pedig a tanítás mögé helyezte (1Kor. 14,5; 12,20).

„*Csia Lajos - feljavított kézírata.*”